

Nové Ostravské studio [Svobodného vysílače CS](#) vysílá v neděli 25.3.2018 od 17 do 19 hodin pokračování o Velesově knize. Více na [Slovanskakultura.cz](#)

Záznam první části vysílání je

- [2018-03-18 - Studio Ostrava - Velesova kniha - Zdeňek Říha a Michal Květoslav Novák](#)

Více o této knize najdete v článku [Velesova Kniha a její současné objevení](#).

Rešerše knihy od Michala Květoslava Nováka

Predslov

Expertíza Velesovej knihy predstavuje nesmierne precíznu vedeckú prácu kolektívu autorov vedených jedným z najväčších odborníkov na DNK genealógiu A.A.Kľosovom.

Výsledkom ich práce je trojzväzkové dielo, ktoré na viac ako tisícdivesto stranách rozoberá Velesovu knihu nielen z pohľadu podkladových materiálov, rôznych autorských prekladov, mnohočetných kritik jej pôvodnosti či originality, ale pracuje s ňou z hľadiska interdisciplinárneho, kde práve v priesečníku viacerých vedných odborov nachádzajú autori práce závažné skutočnosti, ktoré nie je len tak ľahko súdnemu človeku odmietnuť.

Zostavenie vedeckého tímu

Kolektív autorov bol zostavený A.A.Kľosovom z odborníkov s veľmi rôznorodým vedeckým a literárnym zázemím.

A.A.Kľosov: Doktor chemických vied, špecialista v oblasti biochémie, DNK genealógie, polymérnych kompozitových materiálov atd.

V.S.Gnaťjuk- Autor mnohých kníh zameraných na slovanské starožitnosti. Člen-korešpondent Petrovskej akadémie vied a umenia (Sankt-Petersburg). Člen Ukrajinského kongresu spisovateľov.

J.V.Gnaťjuková - Autorka mnohých kníh zameraných na slovanské starožitnosti. Člen-korešpondent Petrovskej akadémie vied a umenia (Sankt-Petersburg). Členka Ukrajinského kongresu spisovateľov.

D.S.Loginov – historik, kandidát historických vied, docent katedry filozofie a histórie Rjazanskej štátnej medicínskej univerzity I.P.Pavlova.

G.Z.Maksimenko – kartograf, vedúci katedry histórie staroslovanských rodov Ruskej akadémie DNK-genealógie.

V.D.Osipov – filológ- arabista, venuje sa vedeckej činnosti v oblasti skúmania starobylých jazykov – kárijského, etruského, tráckeého a baktrijského. Opublikoval viac ako 60 prác na toto téma po celom svete.

V.V.Cibulkin – kandidát filologických vied, docent. Autor a spoluautor mnohých vedeckých a populárno-vedeckých monografií a článkov.

C.M.Nikolaevna – diplomovaný chemik a ekonóm, špecialista v oblasti synergetiky.

A.T.Lipatov – doktor filologických vied, profesor Marijskej štátnej univerzity. Nedožil sa oficiálneho začiatku expertízy, takže do expertízy je zaradený len jeho predslov, ktorý ešte stihol pripraviť.

Koncepcia expertízy

Kolektív autorov expertízu rozčlenil na štyri časti.

Časť prvá

V tejto časti je poskytnutý celý súbor prvotných podkladov. Sú to výsledky práce J.P.Mirolubova, A.A.Kurenkova a súbor dát, pripravený O.V.Tvarogovom (jedným z najprecíznejších kritikov pravosti knihy).

Časť druhá

Autori expertízy sa tu zaoberajú spracovaním podkladov porovnaním siedmych rôznych autorských prekladov Velesovej knihy (ďalej už len “VK”) a analýzou textu a dát z hľadiska DNK-genealógie.

Časť tretia

Táto sa venuje podrobnému skúmaniu kritiky VK, precíznosti a čestnosti práce jednotlivých kritikov a práce kritikov s VK ako takou.

Časť štvrtá

Kolektív autorov tu sleduje migrácie Slovanov a ich predkov z hľadiska DNK-genealógie a tieto údaje porovnáva s údajmi VK.

V nasledujúcom texte uvediem niektoré zaujímavosti, ktoré vyplynuli z expertízy. Tieto sú zaradené podľa vyššie uvedeného autorského delenia. Celá expertíza je poňatá ako interdisciplinárna práca, preto i vyššie uvedené delenie je len približné, keďže pri takejto systematike je prakticky nemožné sa vyhnúť prelínaniu jednotlivých vedných disciplín a s nimi spojených údajov.

Časť prvá – podklady

Na jej začiatku odpovedajú autori na otázku, aký počet pôvodných drevených (bukových) tabuliek VK sa zachoval ku dnešnému dňu. Odpoveď je jasná – oficiálne nie je k dispozícii ani jedna tabuľka. Sú k dispozícii len Mirolubovove fotografie niektorých tabuliek a prepisy veľkého množstva ostatných. Originály zmizli počas Druhej svetovej vojny. Niektorí kritici opierajú svoju kritiku VK práve na neexistencii originálov knihy, zabúdajúc, že dnes sme bez možnosti nahliadnuť do originálov Biblie, či prác Sofokla alebo Hérodota, pričom pravosť a pôvodnosť týchto diel je vedeckým spoločenstvom označovaná za nespochybniteľnú.

Kolektív autorov sa tiež venuje histórii objavenia sa knihy. V expertíze sú podrobne uvedené dostupné fakty súvisiace s objavením sa knihy. Autori knihy sa však sami odriekli posúdenia týchto

faktov – z jednoduchého dôvodu. Skutočnosti súvisiace s nájdením knihy sú interpretované vo forme rozprávania a prerozprávania, ktoré však samotné majú len málo spoločné s pravosťou či falošnosťou VK ako takej. Ako je uvedené v expertíze – prakticky okolo každého vzácneho diela existuje legenda o jeho náleze, plná fantastických skutočností, ktoré je ťažké, či nemožné overiť. Pre zaistenie úplnosti stručne uvedieme históriu objavu tejto knihy.

Uvádza sa, že VK objavil belogvardejský dôstojník F.A.Izenbek (neskôr známy pod umeleckým pseudonymom Ali) v čiastočne poničenom šľachtickom sídle rodiny Doneckých-Zacharževských vo Veľkom Burluku. Táto rodina bola známa svojim viac ako dvesto-ročným nepretržitým zberateľstvom vzácných starých rukopisov. Pri prehliadke šľachtického sídla, vyrabovaného revolucionármi koncom roku 1918 našiel práve Izenbek na zemi rozsypané drevené doštičky, cena ktorých mu ako vzdelenému človeku bola hneď jasná. Doštičky pozbieral a ukryl vo svojom dôstojníckom vaku s cennosťami. Vak potom s ním cez mnohé strádania po porážke bielych gárd putoval do emigrácie až nakoniec i so svojim majiteľom skončil v Bruseli, kde sa Izenbek úspešne inštaloval ako umelec. Práve v Bruseli sa spriatelil s Mirolubovom, ďalším ruským dôstojníckym emigrantom, ktorému ako jednému z mála umožnil doštičky nielen vidieť, ale aj s nimi pracovať, ba dokonca ich i nafotiť. Bohužiaľ Mirolubov si nemohol dovoliť sфотографovať všetky doštičky, keďže tak kvalitná fotografia, aká bola potrebná na ich presné zachytenie bola v tej dobe mimo jeho finančné možnosti. Preto sa uspokojil s niekoľkými fotografiami a zvyšok textov len prepísal. O existencii doštičiek sa však dozvedeli určité kruhy. Izenbek roku 1941 umiera a jeho pozostalosť prehladáva gestapo. Zvyšok pozostalosti sa podľa závetu dostáva jeho priateľovi Mirolubovovi, doštičky v nej však chýbajú. Nakoniec sa Mirolubovi v spolupráci s A.A.Kurenkovom podarí zverejniť zachované materiály v americkom časopise “Vták ohnivák”, kde tieto vychádzajú postupne od januára roku 1954. Posledné materiály na téma VK publikujú v decembri roku 1959. Následne časopis Vták ohnivák ukončuje svoju existenciu.

Autori expertízy uvádzajú plné znenie zápisov, prepisov i všetky materiály zverejnené Mirolubovom. Precíznosť expertízy je vidieť i na tom, že si jej autori dali námahu opublikovať veľké množstvo dostupných fotografií textov časopisu Vták ohnivák.

Z uvedených podkladov mimo iné vyplýva i skromnosť J.P.Mirolubova, ktorý priznáva, že sám VK nerozumie a len prekladá toto dielo tak ako najlepšie vie. Sám priznáva, že sa dopustil vo strojopisných prepisoch istého množstva chýb a tieto bol nútený prácne opravovať na základe svojich rukou písaných prepisov. Z celých týchto materiálov je zjavné, že J.P.Mirolubov sa javil byť nie vševediacim barónom Prášilom, lež skromným človečikom, poznajúcim svoje hranice a možnosti, úporne sa v tomto rámci snažiacim doviesť dielo do konca a sprístupniť jemu zverené materiály širšej verejnosti.

Kľúčovou otázkou, ktorá je v tejto časti nastolená je informačná nasýtenosť VK historickými údajovými fragmentami. Autori expertízy sa ku tejto téme mnohokrát vracajú. Pri porovnaní s inými historickými eposmi ako napr. Mahabharáta, Kalevala či Avesta je však informačná nasýtenosť VK plne zodpovedajúca tomuto literárnemu žánru.

Časť druhá – preklady

Ku dnešnému dňu je už na svete prekladov VK veľké množstvo. Autori expertízy vo svojej práci porovnávajú sedem rôznych prekladov rôznych autorov, medzi nimi i preklad A.I.Asova. Pri porovnaní prekladu s pôvodnými textami vychádzajú najavo viaceré zaujímavé skutočnosti:

- vo VK nie je nikde spomínaný Rurik (rjurik), text VK jasne uvádza meno Erek (jerek), ktorého mimo iné i A.I.Asov i Tvarogov prekladajú ako Rurika.
- písomnosť VK vychádza zo starého obyčaja písať “z nebies” (písmená vychádzajú z hornej čiary), pričom sa prekladateľovi ľahko stane, že zamení napríklad bukvu “G” za “I” a podobne. Autori našli niekoľko miest, kde sa tak stalo samotnému Mirolubovovi (ak text falšoval, prečo potom pri jeho

prepise spravil chyby??)

- autori uvádzajú, že v textoch knihy sa nachádzajú osobitosti staro-českého jazyka, na základe ktorých niektorí kritici dokazujú VK ako podvrh. Takéto jazykové elementy sa však nachádzajú i v textoch nadpisov Sofie Kyjevskej, datovaných do 11.-12.storočia. Je navyše veľmi pravdepodobné, že tieto “čechizmy” sa mohli dostať do knihy pri jej poslednom prepise - je potrebné si uvedomiť, že ani drevené doštičky nie sú večné a teda bolo nutné ich prepisovať. Nájdené čechizmy je teda veľmi ľahko možné vzťahovať ku osobe posledného prepisujúceho. Autori expertízy na základe jazyka predpokladajú, že ku poslednému prepisu VK teda došlo niekedy v rozpätí 16.-17.storočia. Práve naopak je možné tieto elementy využiť ako dôkazný materiál, keďže je prakticky vylúčené aby si prípadný falšovateľ dal extrémnu námahu s historickými jazykovými vrstvami v tak rozsiahlom texte. Expertíza ďalej určila, že rôzne časti VK prináležia rôznym písomným tradíciám. Sfalšovať takýto text je nemožné.

- pri podrobnom porovnaní prekladov je možné určiť precíznosť práce jednotlivých kritikov i prekladateľov. V tomto porovnaní vychádza preklad A.I.Asova ako značne málo presný, aj keď literárne bohatý. Veľká časť kritiky VK sa sústreďuje práve na tento preklad, kde je následne jasné, že si mnohí kritici nedali ani len prácu so skúmaním podkladov a svoju kritiku založili na voľnom literárnom preklade diela.

Časť tretia – kritika

V tejto časti sa autorský kolektív zaoberá kritikou VK. Primárne ich zaujíma kritika historickosti VK – teda starobylosť pôvodného textu.

Autori delia kritikov na niekoľko úrovní, čo sa precíznosti ich práce týka:

- Najnižšiu úroveň predstavujú kritici, ktorí nielen, že nečítali súhrn dostupných dát zobrazených O.V.Tvarogovom, ale ani len jeden z prekladov. Je možné sa tu opýtať prečo vlastne sú títo kritici proti VK. Odpoveď znie: “Lebo!” Z takýchto prác znie v plnej miere nepriateľské nastavenie kritika voči všetkému slovanskému, bez akéhokolvek rozumného vyjadrenia dôvodov.

- Druhá úroveň kritiky je motivovaná zložitou situáciou okolo VK, spolu s jej objavením F.A.Izenbekom. Tu negatívne nastavení kritici hľadajú a vydávajú skutočnosti, ktoré podľa ich mienky dokazujú nepravosť, falošnosť knihy i jej objavenia.

- Na podobnej úrovni sa nachádza kritika o “ozajstných” autoroch knihy. Viacerí tam označujú za autorov knihy zberateľa starých rukopisov A.I.Sulakadzeva (začiatok 19.storočia), samotného Mirolubova, či neznámych ruských nacistov.

- ďalší typ kritiky predstavuje kritika jej voľných prekladov. Najmä touto sa zaoberal napríklad A.A.Zalizňak. Ak by sa napríklad tento kritik obťažoval prečítať zobrazené texty VK zverejnené O.V.Tvarogovom, tak by tam obraty z prekladu Asova, ktoré kritizoval vôbec nenašiel.

V samotnej expertíze sa kolektív zaoberá kritikou vyššej úrovne, kde uvádza viac ako sto jednotlivých kritik a tieto následne detailne rozoberá.

Nižšie si dovoľím uviesť dve z nich:

Kritika 2

Mirolubov bol presvedčený, že náboženstvom starých Slovanov bol časom, životnými komplikáciami a udalosťami pokazený védizmus. Následne mali žreci Slovanov po opustení prapôvodnej kolísky svojho národa zhrubnúť a zabudnúť svoj védický jazyk. Kritik toto vidí ako absolútne na ničom nepodložené tvrdenie, takisto ako tvrdenie Mirolubova, že prastaré slovanské písmo bolo zhodné so sanskritom.

Odpoveď:

V texte VK niet údajov o spojení Slovanov so starobylými Indmi. Na jej osnove je možné určiť len spoločný koreň Slovanov a iránsko-jazyčnými kmeňmi (Skýtmi a druhými).

Celý obsah VK je podstatne zložitejší než Mirolubovom prezentované poňatie histórie Slovanov ako takej. Vo vzťahu medzi VK a Mirolubovovou koncepciou histórie Slovanov sa VK ukazuje ako prvobytnou – to jest nadradenou. Kritika sa však zameriava na náhľady Mirolubova a nie na VK ako takú. Kritika by však mala byť cielená na VK a nie na názory Mirolubova.

V danej kritike je však ukázané iné, napriek zámyslu kritika svedčiace v prospech pôvodnosti VK. O.V.Tvarogov v roku 1990 píše o “ničím nedokázanom stotožňovaní starých Slovanov so starými Indmi”, ktoré nachádza v texte VK. Avšak po 20ich rokoch od vydania tejto kritiky bolo práve takéto stotožnenie dokázané. Vo štvrtej časti tejto expertízy to bude rozobrané podrobnejšie, no stotožnenie bolo dokázané pomocou DNK-genealógie, kde bol nájdený spoločný genetický základ na báze spoločného predka (či úzkej skupiny predkov) u starých Slovanov ako i starých Indov. Vyššie uvedené bolo dokázané na základe blízkosti haplotypov slovanského obyvateľstva Východnej Európy a brahmanov Indie. U oboch týchto skupín prevláda spoločný haplotyp R1a, ktorý sa datuje približne 5000 rokov nazad.

Kritika 8

Vo VK figuruje predstava o Rusoch ako o slovanskom plemä, ktoré malo svojho praotca Rusa. Pritom je však známe, že historické zdroje 10.storočia nazývajú Rusmi Varjagov a až po krstení Kyjevskej Rusi sa toto postupne prenáša na všetkých poddaných Kyjeva. Predstavy o formovaní sa národov sa tu javia anachronizmom. Podľa VK ruské národné uvedomenie pochádza ešte z indoeurópskych čias.

Odpoveď:

Začnime z toho faktu, že bez národného uvedomenia nie sú možné dlhé migrácie na vzdialenosti niekoľko tisíc kilometrov. V indoeurópskych časoch neexistovalo podľa Alexejeva (meno kritika) ruské národné povedomie, pretože neexistovali Rusi ako takí. Bol však jasný poriadok, zvyky, obyčaje a tradície, ktoré viedli v konečnom dôsledku ku Slovanom a Rusom. V tomto zmysle uvedomenie bolo, inak by rod nebol vyžil ako celok po dobu minimálne 5000 rokov. Zjednocovanie termínu Varjag s celým obyvateľstvom východnej Európy je dieťaťom normanskej teórie, pričom v mnohých kronikách sa tak označujú kupci a moreplavci baltického regiónu, prípadne žoldnieri v službách Byzancie. Autor expertízy sa tu pýta, či kritik stotožňuje predkov Slovanov či Rusov, žijúcich pred päťtisíc rokmi s “trhovcami” či žoldnieri.

Časť štvrtá

Štvrtá časť expertízy je zameraná na dávne migrácie Slovanov. Autori sa na túto oblasť zamerali najmä preto, aby mohli postaviť tieto migrácie do patričného kontextu s VK. Podstatnou novinkou tejto expertízy je fakt, že migrácie starých Slovanov sa v nej sledujú na základe sledovania stôp v Y-chromozóme ich súčasných potomkov. V časti prípadov sú tiež uvádzané údaje DNK získané na základe archeologického výskumu, aj keď takýchto podkladov je zatiaľ relatívne málo. **Na základe dôkazov predložených DNK-genealógiou je možné určiť migrácie starých Slovanov do Indie, na Blízky východ, Strednej Ázie a na Iránsku náhornú plošinu v 2.tisícročí pred naším letopočtom a migrácie do centrálnej Európy v 2. a 1. tisícročí pred naším letopočtom.** Síce tieto migrácie sa obyčajne historikmi nerozoberajú a obyvateľstvo za Slovanov v týchto časoch nepokladajú, avšak uviesť ich do kontextu s obsahom VK je možné i potrebné. Mnohé vývody DNK-genealógie sa publikujú v tejto expertíze prvý krát a prípadní falzifikátori 18.-20.storočia s nimi NEMOHLI byť oboznámení.

Tak ako sú dnes známe vzájomné vzťahy medzi ruským jazykom a sanskritom a perským jazykom, tak je dnes dokázané, že haplotypy Iráncov, Indov a Rusov sú prakticky tie isté (haplogrupa R1a). Z toho je možné odvodiť, že jazyk Indov, Iráncov a Rusov (Slovanov) bol pred 4500-3500 rokmi v obecnosti ten istý.

Po porovnaní výsledkov DNK-genealógie s textom VK je možné povedať, že mnohé údaje vo VK uvedené sú potvrdené práve touto vednou disciplínou. Autori expertízy nenašli sto-percentné potvrdenie všetkých dát uvedených vo VK, čo je však úplne v súlade s koncepciou VK ako súborom legiend a mýtov, pričom je potrebné taktiež zohľadniť zatiaľ relatívne malé pokrytie archeologických nálezov konkrétnymi DNA mapami (nie je spravený dostatok DNA testov na dostatočnom objeme archeologických vykopávok).

Cieľom DNK-genealogických výskumov nebolo dodať vyčerpávajúce objasnenia súvisiace s textom VK, ale zámerom bolo dokázať, že v súvisiacich opisoch VK niet ničoho, čo by mohlo protirečiť znalostiam súčasnej vedy o migráciach starých Slovanov, ich predkov a s nimi príbuzných plemien a národov.

Záver

Autori expertízy dospeli ku vývodu, že VK nemohla byť vytvorená nejakým “falsifikátorom” 18.-20.storočia, pretože VK je mnohovrstvým historickým a literárnym pamätníkom, ktorý nie je možné posudzovať ako náučný traktát podľa súčasných kritérií. Výsledky expertízy ukazujú na to, že Velesova kniha je starodávnym pamätníkom a v nej nakopené protirečenia sú vzniknuté nakopením rôznych legiend a historických svedectiev, odrážajúcich dejiny rôznych aj keď príbuzných plemien a národov.

V závere expertízy autori došli ku vývodu, že udržateľná kritika VK prakticky neexistuje. Existujúca kritika má v drvivej väčšine prípadov ideologický, svetonázorový a nepodložený charakter, ktorému chýba faktický podklad.

Autori vyslovujú presvedčenie, že texty Velesovej knihy v sebe obsahujú veľa údajov, ktoré nie sú súčasným historikom známe, či sú nimi zle chápané.

Zostáva už len poďalšie zaznamenať, že ohraničenosť svojich poznání a predstáv ako i ohraničenosť poznání a predstáv súčasnej vedy na ľubovoľnej etape jej rozvoja kritici vykladajú ako istinu a čo tejto “istine” protirečí je “falzifikácia” a “lživeda”.

DNK-genealógia poskytla doplňujúce prostriedky o tom, že VK nemohla byť súčasťou (prípadne nedávnou) falzifikáciou. DNK-genealógia ukázala, že súčasná história je ešte ďaleká od pochopenia čias a smerovaní dávných migrácií a ich významu pre pochopenie úlohy Slovanov a ich potomkov vo vývoji súčasných civilizácií. Výsledkom expertízy je potvrdenie a zároveň nakopenie mnohých vážnych faktov o migráciach Árijcov-Slovanov do Mezopotámie, na Arabský poloostrov, do Strednej Ázie i Indie a množstvo sťahovaní do oblasti Karpát a ďalej do centrálnej a západnej Európy.

Priznanie Velesovej knihy ako pôvodného a cenného diela sa natiahlo na desaťročia a borí sa s úsilím rôznych “dejatelov kultúry” o jej odmietnutie i v tieto dni. Budeme sa nádejať, že výsledky tejto Expertízy vnesú impulz na konečné priznanie VK ako veľkého pamätníka staro-ruskej histórie a literatúry.

A zde je video z konference, kde Prof. dr. Anatolij Kljosov expertízu predstavil (rusky):

https://www.youtube.com/watch?v=V_GTBglCK_Y

Zdroj: <https://slovanskakultura.cz/vedy/139-expertiza-velesovy-knihy>

Sdílet